De Panorama Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 4 — 23 JANUARI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

VAREN, VAREN...OVER IJZIGE BAREN!

DE SLAAF

door
J. TOEBOSCH

In een dorp in het noorden van Italië woonde een jongen, Antonio geheten. Zijn ouders waren kort na elkaar gestorven en nu stond hij doodarm alleen op de wereld. In 't dorp was voor hem niets te verdienen; daarom besloot hij naar de grote stad Genua te gaan en daar werk te zoeken.

Hij ging dus op weg en kwam bijna zonder een stuiver op zak te Genua aan. Het viel echter niet mee hier werk te vinden; overal, waar hij zich aanbood, werd hij afgewezen. Enige dagen had hij zo al rondgelopen, toen hij toevallig hoorde, dat de regering van de stad manschappen voor haar oorlogsvloot zocht. Er was besloten krachtig op te treden tegen de Afrikaanse zeerovers, die de zee onveilig maakten en ontzaglijke schade veroorzaakten. Antonio meldde zich aan en werd dadelijk aangenomen. Reeds de volgende dag zou hij in dienst gaan.

In de avond bevond hij zich in een stille straat van Genua. Het was al laat en hij zag uit naar een slaapplaats onder een brug of in een portaal om de nacht door te brengen.

Opeens hoorde hij rumoer, alsof er gevochten werd. Hij snelde er op af en zag een man, die zich wanhopig tegen een viertal aanvallers verdedigde. In een ogenblik tijd was Antonio op de plaats van het gevecht. Hij had geen ander wapen dan de stok, waarmee hij uit zijn dorp vertrokken was, maar hij hanteerde die zó krachtig en behendig, dat de aanvallers al gauw kermend en schreeuwend op de vlucht sloegen.

De man, die hij geholpen had, gaf hem de hand. „Wel bedankt, beste vriend," zei hij: „Ik ben de koopman Barnasso. Ik was voor zaken uit en werd langer dan ik gedacht had opgehouden. Toen ik door deze straat kwam, werd ik opeens aangevallen door vier bandieten, die me wilden beroven. Zonder uw hulp zou het zeker slecht met me afgelopen zijn. Maar zeg me nu eens: hoe is uw naam en waar woont ge?"

Antonio noemde zijn naam en zei verder, dat hij hier vreemd was en geen onderdak had.

„Blijf dan vannacht bij mij," zei de koopman. „Dat zal me groot pleizier doen."

Antonio nam dit aanbod gaarne aan en ging nu met Barnasso naar een prachtig huis, zoals alleen door een rijk man bewoond kon worden.

Allereerst kreeg hij nu een uitstekende maaltijd, die hij alle eer aandeed, wat te begrijpen is, daar hij de laatste dagen heel weinig had gegeten. Na de maaltijd informeerde Barnasso met veel belangstelling naar Antonio's omstandigheden. De jongeman vertelde nu, waarom hij naar Genua gekomen was, dat hij op de vloot dienst genomen had en de volgende dag zou vertrekken.

„Je gaat dus mee naar Afrika," zei de koopman verrast. „Gelukkig, dat ik dat hoor, want misschien kun je ons nu een grote dienst bewijzen. Het is nu bijna een jaar geleden, dat we onze enige zoon Andrea, die toen zestien jaar oud was, verloren hebben. Hij was met enige bedienden op zee gaan spelevaren. Het weer was verrukkelijk, de zee was heerlijk kalm en niemand vermoedde enig gevaar. Daar werd onverwachts het pleizierjacht door een zeeroversschip aangevallen. De bedienden werden gedood en onze Andrea gevangengenomen. 't Was een ongelofelijk brutaal stuk."

„Vreselijk," zei Antonio. „En hebt ge sedert niets meer van uw zoon gehoord?"

„Nee. Ik heb gedaan, wat in mijn vermogen was om te weten te komen, waar hij verblijft, maar alles vergeefs. Ongetwijfeld hebben de rovers hem in Afrika verkocht en is hij nu de slaaf van de een of andere rijke Mohammedaan. Ik had alle hoop al opgegeven, maar nu ik hoor, dat je naar Afrika zult gaan, krijg ik opeens weer nieuwe moed. 't Is niet onmogelijk, dat je daar mijn zoon ontmoet en hem weer vrij kunt krijgen."

„Ik zou er een grote eer in stellen, als ik dat kon klaarspelen," zei Antonio. „Maar de kans, dat ik in Afrika uw zoon tref, is wel bitter klein."

„Dat weet ik, maar de kans bestaat en we moeten ze niet laten voorbijgaan. Je bent sterk en moedig en, zoals ik al begrepen heb, volstrekt niet dom en volkomen te vertrouwen. Ik zou op de hele vloot niemand weten te vinden, die beter geschikt is, want wat daar loopt, is over 't algemeen niet veel bijzonders. En daarom vraag ik je: Wil je me beloven te doen, wat je kunt? Wees er zeker van, dat ik je, als het lukt, goed zal belonen."

„Ook zonder die beloning beloof ik dat," zei Antonio.

De volgende dag vertrok Antonio met de beste wensen van Barnasso en diens vrouw.

't Was geen gemakkelijk leven aan boord. De bemanning bestond toentertijd voor een groot deel uit een hoop gespuis, dat slechts door strenge tucht in toom kon worden gehouden. 't Viel Antonio, die nog nooit op zee was geweest,

niet mee. Maar hij schikte er zich in en door zijn altijd opgewekt humeur en zijn hulpvaardigheid was hij spoedig algemeen bemind. En daar hij bovendien vlug en handig was, duurde het niet lang, of hij was even bekwaam als de beste soldaat en matroos.

De kapitein, die op het schip, waarop Antonio diende, 't bevel voerde, heette Orbani en was een dapper en bekwaam man. Al gauw had hij gemerkt, dat Antonio heel anders was dan het grootste deel van zijn manschappen, en daarom had hij veel met hem op. En dit werd zelfs hechte vriendschap, toen Orbani in een gevecht met zeerovers in het nauw raakte en alleen aan de snelle tussenkomst van Antonio zijn leven te danken had. Antonio vertelde nu ook, welke opdracht hij aangenomen had, waarop Orbani hem beloofde hem zoveel mogelijk te zullen helpen.

De onderneming verliep voorspoedig. Onophoudelijk werden gevechten geleverd, waarbij Antonio zich dikwijls onderscheidde. Tal van vijandelijke vaartuigen werden tot zinken gebracht en vele rovers gevangengenomen. Zo bereikte de vloot de Noordafrikaanse kust. Zonder tegenstand te ontmoeten werd het leger ontscheept. Kort daarna begon het beleg voor een stad, die als 't hoofdkwartier van de zeerovers beschouwd werd.

Een paar dagen had het beleg geduurd, toen enige soldaten van Orbani, die op verkenning waren, een gezelschap reizigers verrasten, dat op weg was naar de belegerde stad. Ze brachten hun gevangenen naar de tent van hun aanvoerder, waarbij toevallig ook Antonio was.

Orbani ondervroeg hen en nu bleek, dat het hoofd van het gezelschap een rijk koopman was, El-Faroek geheten, die in de stad zijn woonplaats had. Hij bevond zich met zijn gezin en enige bedienden bij een bloedverwant ver in 't binnenland, toen hij van de landing van de Genuezen hoorde. In allerijl was hij toen teruggekeerd, daar hij zich in de sterke stad veiliger achtte en bovendien zijn bezittingen niet gaarne alleen liet. Hij had gehoopt nog tijdig thuis te kunnen zijn, maar was nu niet ver van de stad gevangengenomen.

Orbani stelde de koopman gerust en verzekerde hem, dat hij niets te vrezen had.

Onder de gevangen bedienden was een jongen, die ongeveer zeventien jaar kon zijn. Het was duidelijk te zien, dat hij van Italiaanse afkomst was; ongetwijfeld een gevangene van de zeerovers. 't Was Antonio al dadelijk opgevallen, dat hij een sterke gelijkenis vertoonde met de koopman Barnasso.... Zou hij niet de gezochte zijn....? Hij onderhield zich enkele minuten met de kapitein en wendde zich daarna tot de knaap met de vraag: „Hoe heet je en waar kom je vandaan?"

„Andrea Barnasso," was 't antwoord. „Mijn vader is koopman in Genua."

„Ik had het al gedacht," zei Antonio verheugd. „Uw vader heeft me opgedragen u te zoeken. Maar ik had niet gedacht u zo spoedig te vinden. Nu, dat is een geluk!" En hij drukte de knaap hartelijk de hand.

Het is te begrijpen, dat alle aanwezigen door dit onverwachte voorval zeer getroffen waren. Maar natuurlijk niemand zo zeer als Andrea. Toen hij wat van zijn verrassing bekomen was, vertelde hij, hoe hij door de zeerovers naar een stad in Noord-Afrika gevoerd en daar op de slavenmarkt verkocht was en zo het eigendom werd van El-Faroek. „Maar," zo eindigde hij, „El-Faroek is altijd een goed meester voor me geweest."

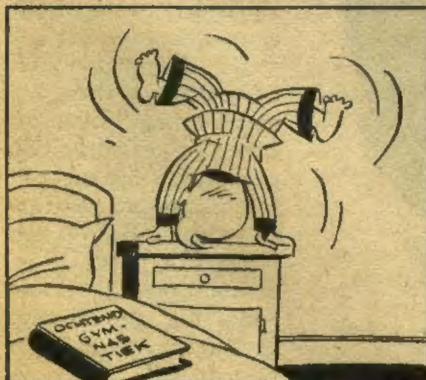
„En hij zal u nu gaarne weer de vrijheid geven...." voegde de koopman er bij.

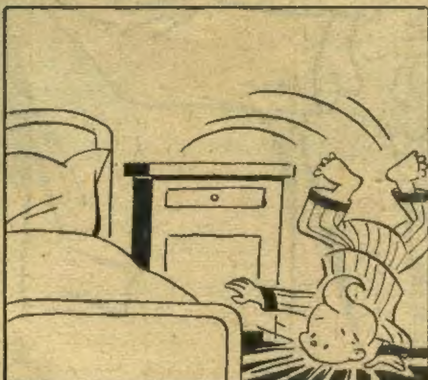
„Prachtig," zei Orbani. Daarna gaf hij bevel de gevangenen naar een tent te brengen, waar ze voorlopig zouden blijven en waar het hun aan niets zou ontbreken.

Niet lang daarna moest de stad zich overgeven. Er werd nu een verdrag gesloten. De bewoners van de stad werden niet gehinderd, maar de vorst van het land moest beloven, dat zijn onderdanen zich niet meer aan zeeroverij zouden schuldig maken. Bovendien zouden alle gevangenen, die vroeger in handen van de zeerovers waren gevallen, in vrijheid worden gesteld.

Zegevierend keerde de vloot naar Genua terug. Vóór zijn vertrek had Andrea hartelijk afscheid genomen van El-Faroek, die hem prachtige geschenken voor zijn ouders meegegeven had. Het behoeft wel niet gezegd, dat er in het huis van Barnasso vreugde was, toen daar de verloren zoon weer terugkwam. De koopman stelde Antonio nu in staat zelf een handelszaak te beginnen. En daar Antonio veel bekwaamheid en ijver toonde, breidde hij deze zaak zó uit, dat hij na verloop van tijd zelf een voornaam koopman werd. Met kapitein Orbani bleef hij altijd zeer bevriend.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE VERRASSING

door J. P. Baljé

Toen Kees Bartels op een Dinsdagmiddag om half één uit school thuiskwam, merkte hij, dat het gesprek tussen zijn vader en moeder erg plotseling werd afgebroken. Hij zag, hoe een glimlachje om beider mond speelde, en aan de vreemde tinteling in vaders ogen merkte hij, dat er iets bijzonders op komst was. En hij had goed gezien....

„Kees," begon vader na een poosje, „wat denk je van je komende rapport? Zou het nogal gunstig uitvallen?"

Aarzelend keek Kees zijn vader aan. „Och," zei hij weifelend, „'k geloof wel, dat het behoorlijk zal zijn."

„Zo, zo," kwam z'n vader, „zo, zo!" Om de spanning te vergroten, bleef hij even zwijgen. Niet wetend, wat zijn vader nu eigenlijk wilde, schoof Kees ongedurig op z'n stoel heen en weer.

„Jij hebt nog nooit een internationale voetbalwedstrijd gezien, is het wel, Kees?" vroeg vader toen plotseling.

Een blos kwam op Kees' gezicht. Wat was dat nou voor een rare vraag; dat wist vader immers best! „Nee!" zei hij toen tóch maar.

„En je zou er zeker graag een zien, hè?"

Nu kon Kees niet meer op z'n stoel blijven zitten. Opgewonden sprong hij op. „Natuurlijk, wát graag!" riep hij.

Peinzend streek meneer Bartels zich langs de kin. „Tja!" zei hij toen en er tintelden lichtjes in zijn ogen, „dat dacht ik wel. Maar daar zal je nog heel wat jaartjes op moeten wachten, jongen."

Verwonderd keek Kees z'n vader aan. Ging hij nou plagen, of.... of.... zou er een kansje zijn?

„Wat bedoelt u?" vroeg hij.

„Wel, kijk 's. Als je bijvoorbeeld kans zou zien een rapport thuis te brengen, waarop géén onvoldoendes staan, dan zou ik er eens ernstig over denken, je een keertje mee te nemen naar Antwerpen, waar België-Nederland gespeeld wordt. Maar ja.... dat zijn van die luchtkastelen, hè, jongen? Dat zal voor jou wel onbereikbaar blijven. Stel je voor, geen enkele onvoldoende op je rapport! Stel je eens één ogenblik voor.... hahaha.... bespottelijk, niet?"

Kees zag, dat zijn vader hem lelijk voor het lapje zat te houden. Maar van één ding was hij zeker: vader méénde het, wat België-Holland betrof! Dát was ernst! Hij moest het even verwerken, 't was te onverwacht, te fijn, om het onmiddellijk te kunnen beseffen. Toen ging hij naar zijn vader toe, en ongewoon kalm, maar terwijl er binnen in hem een storm van vreugde woedde, vroeg hij:

„Als ik... als ik geen onvoldoendes heb, mag ik dan echt naar België-Holland? Meent u dat?"

Weer lachte vader hartelijk en dan knikte hij overtuigend.

„Zeker, jongen," zei hij, een ogenblik ernstig, „dat beloof ik je."

Maar vaders spotlust kwam direct weer boven. „Maarre.... ik geloof, dat ik het geld voor de reis en de toegangskaartjes wel in mijn portemonnaie zal kunnen houden, want het wonder, dat jij niet één onvoldoende had, is immers nog nooit vertoond. Als dát werkelijk nog eens het geval mocht zijn, Kees, dan mag je me van tevoren wel even voorbereiden, jongen, want schrikken kan gevaarlijk zijn voor een mens, en ik geloof vast, dat ik dat zou doen, als ik zó'n rapport van jou onder m'n neus kreeg. Dat zou niet normaal zijn!"

Kees lachte nu met vader mee. „Begint u maar vast flink te sparen," spotte hij nu op zijn beurt, „want u kunt er op rekenen, dat het reisje doorgaat! Zo'n buitenkansje mag me niet ontgaan." Even betrok zijn gezicht. „Eén gevaarlijke klip moet ik trachten te omzeilen: geschiedenis. Dat is een lastig vak voor me en er komt nog bij, dat de leraar niet gemakkelijk is. Maar....ik zál m'n best doen."

En Keesje deed zijn best. Hij blokte als nooit tevoren en vooral vaderlandse en algemene geschiedenis hadden zijn volle aandacht. Telkens werd hij nog door z'n olijke vader geplaagd en soms hielp z'n moeder ook een handje mee.

„Heb je de opstelling van het Nederlands Elftal al in de krant gelezen, Kees?" kon zijn vader vragen. „Jammer, jongen, dat je die kerels niet kunt zien spelen." Of een andere keer: „Zeg, Kees, ik had vannacht een nare droom. Ik heb in m'n slaap niets dan viertjes en vijfjes gezien. Zou dat misschien in verband met jouw komend rapport kunnen staan? Zonde, jongen, die Coppens van de Belgen moet zo'n prima speler zijn. Had je heel wat van kunnen leren. Enfin, misschien speelt hij over een jaar of wat nóg wel en dan komt er óók voor jou wel eens een gelegenheid om zijn spel te zien."

Maar Kees trok er zich niets van aan. Hij wist best, dat het alleen maar plagen was en dat vader hem van harte het uitstapje gunde. Hij hád zelfs hoop, dat ze tóch zouden gaan, ook al had hij één onvoldoende. En hoe verheugde hij zich er op: zo'n fijn uitstapje naar Antwerpen en dan een wedstrijd België-Holland. Nu zou hij in werkelijkheid al die bekende spelers zien, over wie hij al zo dikwijls gelezen had. Hij zou er alles over kunnen vertellen aan zijn vrienden Karel Dronkers en Ratje Verheul. Fijn!

Eindelijk kwam dan het rapport. Het werd bezorgd, toen Kees niet thuis was. Vader had het in zijn handen, toen Kees de kamer binnenstapte.

De schrik sloeg Kees om het hart! Zijn vader zat het rapport met een boos gezicht in te kijken. Met een nijdig gebaar wierp hij het op de tafel. Onrustig en een beetje beverig stond Kees bij de deur. Zou nu tóch.... zou het mooie plannetje in duigen vallen....?

„Is me dát een rapport!" bulderde meneer Bartels. En dan, even hard: „Er staat niet eens een onvoldoende op!"

Een moment was Kees nog beduusd door vaders misleidende toon. Maar toen zag hij de lachlichtjes weer in vaders ogen komen en de gezellige rimpeltjes opzij er van. Wild vloog Kees op de tafel toe, hij greep het rapport en.... het wás zo, voor alle vakken had hij voldoende, óók voor geschiedenis! Hij stootte een Indianenkreet uit en maakte een woeste rondedans. „Hoera, we gaan naar Antwerpen!"

„Kalm wat, kalm wat!" lachte vader. „Je bént nog niet in Antwerpen, jongetje. Ik moet er nog eens ernstig over nadenken, hoor. Ik hád dat nou wel gezegd, maar eigenlijk had ik er niet op gerekend, het ook te moeten *doen*. Wie had er nu gedacht, dat *jij* een dergelijk rapport zou thuisbrengen? 't Is een lelijke misrekening voor me geweest!"

Maar Kees was niet tot bedaren te brengen. „Hup, Holland!" gilde hij opgewonden en hij maakte zo'n rare bokkesprong, dat de kat, die uit z'n slaapje werd opgeschrikt, met platte oren de kamer uitholde. Kees holde er achteraan.... om Ratje en Karel het grote nieuws te vertellen.

Kees *ging* met z'n vader naar Antwerpen, hij *zag* België-Holland, en hij genoot! Want Holland won warempel! En hieruit kunnen jullie wel zien, dat deze geschiedenis al *lange* tijd geleden voorviel....

De prik

De juf zei 's morgens in de klas:
„Zeg, kinders, luister goed,
Vanmiddag komt de dokter hier
En weet je, wat die doet?

Hij geeft aan jullie allemaal
'n Hele kleine prik.
Maar je hoeft heus niet bang te zijn,
't Is maar één ogenblik."

De juf, die heeft toen uitgelegd
Wáár toch die prik voor was
En ieder luisterde heel goed,
't Was doodstil in de klas.

Toen Kees geprikt was zei hij: „Juf,
Ik vond het heus niet naar
En 'k heb er echt niet om gehuild,
Alleen gebibberd maar...."

DE HERDER EN DE VISSEN

LEERRIJKE LESSEN

Een jonge herder zat naast zijn zusje te vissen in een beek. Zus probeerde het met de hengel, maar broer meende wijzer te zijn en ontlokte de zoetste tonen aan zijn herdersfluit. De vissen zouden wel op die klanken afkomen. Dat meende hij.

Maar die vissen waren wel wijzer. Of die herder zacht of hard floot, er viel geen vis te bekennen, behalve zo eentje waar een hongerige snoek achteraan zat. En die maakte dat hij wegkwam. Nee, muzikaal waren die vissen bepaald niet.

„Jij ook, met je gefluit," mopperde zus tegen de herder.

„Dan moeten wij het anders aanpakken," zei de herder.

En hij spande een dun maar stevig net van de ene kant van de beek naar de andere. Het duurde niet lang of ze hadden een volle mand blinkende en spartelende visjes, die zich met hun kieuwen verstrikt hadden in de mazen van het net.

Inderdaad. Wie iets wil bereiken, moet het middel gebruiken dat daartoe het beste geschikt is. Spelen is goed, is heerlijk. Op zijn tijd, maar er moet ook geleerd worden, wil men later, in het leven, het sterke net van zijn geestelijke macht kunnen gebruiken om iets te bereiken.

Wie dit niet kan of niet wil, blijft eeuwig en altijd aan de kant staan en de visjes van het succes zwemmen hem of haar lekker voorbij.

ONZE WONDERE WERELD

KONING BILLYE VAN KAWIRONDO HEEFT 31 JAAR LANG DAG EN NACHT ZIJN KROON GEDRAGEN, ZONDER ZE EEN ENKELE KEER AF TE NEMEN. ALS HIJ DIT DOET, HOUDT HIJ OP KONING TE ZIJN.

DIT IS DE MERKWAARDIGE VRUCHT VAN EEN VREEMDE BOOMSOORT. ZODRA DIE VRUCHT RIJP IS, BARST ZE OPEN EN WEL MET ZO'N KRACHT DAT DE MASSA ZAADJES MINSTENS VIJFTIEN METER VER WORDT GEWORPEN.

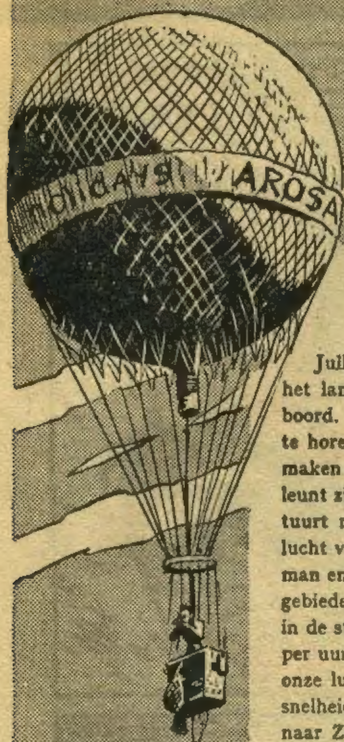
MOEDER-NATUUR IS SOMS ERG GRILLIG. DEZE PALMBOOM HEEFT EEN STAM IN DE VORM VAN EEN NEGEN.

IN 1789 HAD DE KONING VAN ANNAM ONENIGHEID MET DE REBEL CHIEN THONG. IN PLAATS VAN TE VECHTEN GING HIJ MET ZIJN VIJAND SCHAKEN. DAT SPAARDE MINSTENS 100000 MENSENLEVENS UIT. DIT MONUMENT HERINNERT AAN DAT FEIT.

EEN REISJE MET DE LUCHTBALLON

TINY KEULS-FRANCIS

Jullie hebt misschien weleens een grote luchtballon gezien, die ergens in het land opsteeg met de luchtcommandanten de heer en mevrouw Boesman aan boord. En omdat het voor onze jongens en meisjes misschien wel aardig is eens te horen wat er zoal aan een ballonvaart vastzit, zijn wij eens een praatje gaan maken met mevrouw Boesman. Hoogtevrees kent deze ballonvaarster niet! Rustig leunt zij uit het ongeveer één meter hoge mandje, dat onder aan de ballon hangt, en tuurt naar de achterblijvers beneden, terwijl de ballon zich steeds hoger in de lucht verheft. „Heerlijk om zo boven de wolken te zweven," zegt mevrouw Boesman enthousiast, „en mooi bruin dat je daar wordt!" De zon is in deze hogere gebieden namelijk véél sterker dan „op de aarde" en je ziet ook geen stofdeeltjes in de stralen dwarrelen.... Zo'n ballon kan heel langzaam varen (vijf kilometer per uur), maar hij kan ook een flink vaartje hebben. Boven Kopenhagen bereikte onze luchtballon eens een snelheid van zeventig kilometer per uur (ongeveer de snelheid van een auto) en in een prettig gangetje vloog het gevaarte over de Sont naar Zweden. Doordat de ballon echter dezelfde snelheid had als de wind, bleef het aan boord volkomen windstil.... Maar de witte koppen op de golven van de zee ten oosten en ten zuidoosten van Kopenhagen toonden aan dat er wel een flinke bries stond. „Elke opstijging is een avontuur," zegt onze gastvrouw. „Je weet nooit tevoren waar je te land komt." En er is nog heel wat stuurmanskunst voor nodig om het geval weer veilig naar huis te brengen. Is een ballon dan bestuurbaar? Toch wel, al zijn er, zoals bij een vliegtuig, geen instrumenten in aanwezig, die het luchtschip in een bepaalde richting drijven. Maar omdat er boven op de luchtreus een ventiel zit, kan de gezagvoerder naar gelang van het gas, dat hij ontsnappen laat, tóch een beetje met het gevaarte manoeuvreren. Bovendien kan hij in geval van nood (bij het naderen van hoogspanningsdraden bijvoorbeeld) een soort ritssluiting in de ballon opentrekken, die de „scheurbaan" heet. Met het uitwerpen van zandzakken is ook nog heel wat te bereiken. „Een lichtmast in het zicht, wacht, even een paar zandzakken overboord gooien." In Venlo kreeg de burgemeester bij een opstijging eens het zand uit zo'n zandzak op zijn hoofd. Maar later verklaarde hij, dat hij het er wel voor over had gehad om een ballon van zó dichtbij te zien opstijgen.

Laag hangende wolken koelen het gas vaak af, zodat de ballon gaat zakken, en het gebeurt niet zelden dat het ballon-lichaam zelf nog in het zonnige land achter de wolken verblijft, terwijl de ballonvaarders in het wiebelende mandje daaronder in het koude, vochtige wolkendek bengelen. Brrr, dat kan ijzig zijn, want vaak gaat er een halfuur mee heen vóórdat de hete ballon door de natte wolken daalt. Het is heerlijk om op een zomeravond over een pas gemaaid grasland te varen. Dan stijgen zoete zomergeuren omhoog in de koele, zuivere atmosfeer en het grappigste is, dat je vaak op driehonderd meter hoogte de menselijke stemmen van de aarde nog woordelijk kunt verstaan, zó doodstil is het daarboven....

Het GEHEIM van de BLA

ANKE ROODHUID

Kabouter Humpie zorgt voor brandstof

Wat een kou, wat een vreselijke kou," mopperde juffrouw van der Muis tegen Humpie de dwerg, die, zoals hij iedere ochtend deed, een kopje heerlijke warme koffie bij haar in het keukentje kwam halen.

„Ja, ja, het is vinnig koud," gaf Humpie toe. „En het ergste is, dat er bijna geen stukje hout of dor takje meer in het bos te vinden is. De kou is zo erg dat iedereen er als een haas op afgaat, als er ergens wat takken of een stuk boomstronk te halen vallen.

Juffrouw van der Muis pookte het vuur in haar kacheltje nog eens wat op en keek met een bezorgd snuitje naar de houtkist die al zó leeg was, dat je de bodem kon zien.

„De kist is bijna leeg, hè, juffrouw van der Muis," vroeg Humpie, toen hij het bezorgde gezicht van de aardige muis zag.

„Ja, het zal niet zo lang meer duren of we zitten in de kou," antwoordde de muis verdrietig. „Ik vind het nog het ergste voor mijn kleine jongetje," ging juffrouw van der Muis droevig verder. „Hij moet zo erg hoesten en ligt al bijna de hele week in zijn bedje."

„Weet je wat we gaan doen?" vroeg Humpie opeens opgewekt. „We gaan samen het bos in en we zullen ons best doen om tóch nog wat hout en takken bij elkaar te krijgen. Kom, juffrouw van der Muis, doe een warme das om en dan gaan we vlug aan het werk."

„Je bent maar een allerliefste kabouter," zei juffrouw van der Muis hartelijk, „je hebt me al zo vaak uit de nood geholpen, Humpie, en ik heb tot nu toe nog nooit iets voor jòu kunnen doen."

„Wel heb ik van mijn leven!" riep Humpie verontwaardigd uit. „Krijg ik niet iedere dag een heerlijk kop koffie van je en je hebt pas geleden nog een paar mooie wollen wanten voor me gebreid. Noem dat maar niets, ik ben er verbazend blij mee."

Humpie stond van zijn stoeltje op en ging even later met juffrouw van der Muis de deur uit.

„We komen zo gauw mogelijk terug!" riep de muis tegen haar kleine zieke jongetje, „misschien breng ik nog wel wat lekkers voor je mee."

Terwijl juffrouw van der Muis een wollen das zorgvuldig om haar hals deed, haalde Humpie het groene sleetje, dat achter het huisje stond, te voorschijn. Opgewekt babbelend gingen de muis en het kaboutertje op weg. Het bos was niet ver en het duurde daarom ook niet lang of ze liepen ijverig tussen de donkere boomstammen te zoeken naar afgewaaide takken. De sneeuw joeg hun in het gezicht en de wind was zo guur, dat hun neusjes en oren tintelden van de kou.

„Er is niet veel hout te vinden," zei Humpie zacht.

„Er is helemaal geen hout te vinden," zei juffrouw van der Muis, en ze had gelijk, want er was geen takje of ander stukje hout in het hele bos meer te bekennen. Nadat ze een hele poos ijverig gezocht en overal de sneeuw weggekrabd hadden, zei Humpie droevig: „Juffrouw van der Muis, het spijt me heel erg, maar ik geloof nu toch, dat we zonder hout weer naar huis moeten gaan."

„Dat geloof ik niet alleen," zei juffrouw van der Muis. „Maar dat weet ik wel heel zeker...."

„Trek een paar takken van de bomen af," zei een kleine egel, die om zijn ondeugende streken in het hele bos bekend stond.

„Wat vertel je mij nu?" vroeg Humpie streng. „Je weet toch net zo goed als wij, dat er geen takken van de bomen mogen gehaald worden. De takken, die in de winter aan de bomen blijven zitten, zien er wel dor en dood uit, maar daarom zijn ze het niet. In het voorjaar zitten ze weer vol mooie knoppen en dan komen er zachte, groene blaadjes uit die knoppen. Hoe kom jij er bij om te zeggen dat we maar takken van de bomen moeten aftrekken. Wat zou er van ons mooie bos overblijven als iedereen dat deed?"

„Bevries jij dan maar lekker van de kou," zei Eibert Egel bijdehand, „ik blijf liever gezond."

Juffrouw van der Muis keek kabouter Humpie met tranen van de kou in haar zwarte kraaloogjes aan en zei: „Zouden we niet een paar heel kleine takjes afbreken, Humpie? Het is zo vreselijk als ik binnenkort met mijn kleine zieke kindje in de kou zit."

Humpie keek heel ernstig voor zich uit en er was een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

Toen zei hij opeens: „Goed, we doen het, ik klim deze hoge boom in en zal een paar takken afbreken, maar als jullie de veldwachter zien aankomen, waarschuw me dan direct."

Zo vlug als een eekhoorntje klom Humpie de boom in en even later sneed hij met zijn scherpe zakmes een paar takken af. De sneeuw suisde met de takken omlaag en kwam boven op het kleine kopje van juffrouw van der Muis terecht.

„Au!" riep ze. „Ben je niet wijs, Humpie, mijn hoofd is er bijna af."

Eibertje Egel schaterde van het lachen en had er verbazend veel plezier om, dat hij het was geweest die gemaakt had dat de brave Humpie nu in de boom zat en mooie takken afsneed. Eibert wist heel goed dat zo iets niet mocht en zelf zou hij het ook nooit gedurfd hebben.

Nu hoopte de deugniet in stilte, dat de veldwachter er aan zou

komen om Humpie op heterdaad te betrappen. O, wat zou dat brave dwergje schrikken. Hij zou vast en zeker boven uit de boom tuimelen....

„Humpie! Humpie!" gilde juffrouw van der Muis opeens angstig, „daar komt de veldwachter aan!"

Juffrouw van der Muis en Eibert Egel renden weg. De muis dacht niet meer aan haar sleetje en aan de takken, maar Eibert sleepte ze in wilde vaart achter zich aan, want ook hij zat erg om brandstof verlegen en op deze manier kwam hij er gemakkelijk en voordelig aan....

Maar ach, ach, wat gebeurde er nu met die arme Humpie?

De boze veldwachter, die alles gezien had wat er gebeurd was, holde naar de boom toe en schudde er Humpie als een rijp appeltje uit. Plof, daar lag het bange dwergje. Vlak voor de voeten van de veldwachter. De grote, boze man pakte hem beet en hield hem met strenge blik een eind van zich af.

„Je bent een lelijke dief, een takkendief," schreeuwde de veldwachter. „In de sprookjesboeken van mijn kinderen staat, dat jullie dwergen zulke aardige kereltjes zijn, maar daar geloof ik nooit iets van. Jullie zijn kleine booswichten, die niets anders doen dan de bossen en planten vernielen. Jullie graven holen onder de grond en woelen de wortels van de bomen los. Neen, ik heb het helemaal niet op de kabouters begrepen."

„O, veldwachter, laat me asjeblieft weer los, ik heb heus niet voor mezelf gestolen, maar juffrouw van der Muis haar kleine jongetje is zo erg ziek. We hebben eerst heel lang naar dorre takken gezocht, enne.... toen ik niets kon vinden dacht ik, dat ik maar een paar takjes van de boom moest afsnijden, anders gaat het zoontje van juffrouw van der Muis misschien nog dood van de kou als we geen vuur in het keukentje kunnen branden."

De veldwachter was nog niet zo boos als hij er uitzag, zette het kleine kereltje op zijn hand en bekeek het aan alle kanten.

„Je kunt leuk praten," zei hij toen. „En ik moet zeggen, dat je er ook lief uitziet."

Er viel een pak van Humpie's hartje en opeens was hij niet zo bang meer voor de grote veldwachter.

Hij vertelde zelfs een heleboel van wat er in het bos gebeurde en over juffrouw van der Muis die hem iedere dag een lekker kopje koffie gaf.

De veldwachter kreeg schik in het ventje en hij zei: „Weet je wat, manneke? Ga maar eens met de grote, boze veldwachter mee, dan zal hij je wel aan een flinke portie hout helpen."

Al was de veldwachter nu nog zo aardig voor hem, toch was Humpie blij toen hij weer op de grond gezet werd. Zo vlug hij kon liep hij met het sleetje van juffrouw van der Muis achter zich aan naast de veldwachter voort. Eibert Egel, die in de verte alles stond af te loeren, zette grote ogen op van verbazing toen hij zag dat Humpie helemaal niet meer bang was voor de grote veldwachter....

De veldwachter woonde in een huis, dat aan de rand van het bos lag, en vlak achter zijn huis lag een grote berg kurkdroge takken. Humpie mocht net zoveel hout op het sleetje laden als maar kon en dat deed hij ook heel ijverig.

Toen de slee boordevol takken was, bedankte hij de veldwachter. Nadat hij beloofd had nooit weer takken van de bomen te zullen afsnijden, nam hij vlug afscheid en ging er vrolijk vandoor.

De veldwachter had hem een dikke pepermunt in zijn handje gestopt, die zou Humpie voor het zieke jongetje van juffrouw van der Muis bewaren....

Juffrouw van der Muis sloeg de voorpootjes van verbazing in elkaar toen ze door het ruitje van haar keukentje, kabouter Humpie zag aankomen. Trillend van angst was ze naar haar huis gerend en ze had gedacht, dat ze haar trouwe vriendje Humpie nooit meer terug zou zien.

En nu kwam Humpie er aan met haar sleetje volgeladen met hout. Hoe was dat nu mogelijk?

Ze haastte zich om de deur open te doen en liet Humpie, huilend van blijdschap, binnen. Humpie vertelde haar alles van de aardige veldwachter en hij gaf Snorretje, het zoontje van juffrouw van der Muis, de dikke pepermunt, waar hij erg blij mee was.

Met het hout van de veldwachter werd een extra-vuurtje gestookt, zodat het die avond in het huisje van juffrouw van der Muis heerlijk warm en gezellig was.

Eibert Egel kwam ook nog even aanlopen, want hij was nieuwsgierig hoe het met Humpie afgelopen was.

Maar Humpie en juffrouw van der Muis wilden niets meer met zo'n deugniet te maken hebben, want door zijn schuld was er bijna iets ergs met Humpie gebeurd. Eibert maakte dat hij wegkwam, maar kabouter Humpie en juffrouw van der Muis hadden samen nog een gezellige avond en ze waren het met elkaar eens, dat de mensen en vooral de grote veldwachter veel aardiger waren dan in hun sprookjesboeken stond....

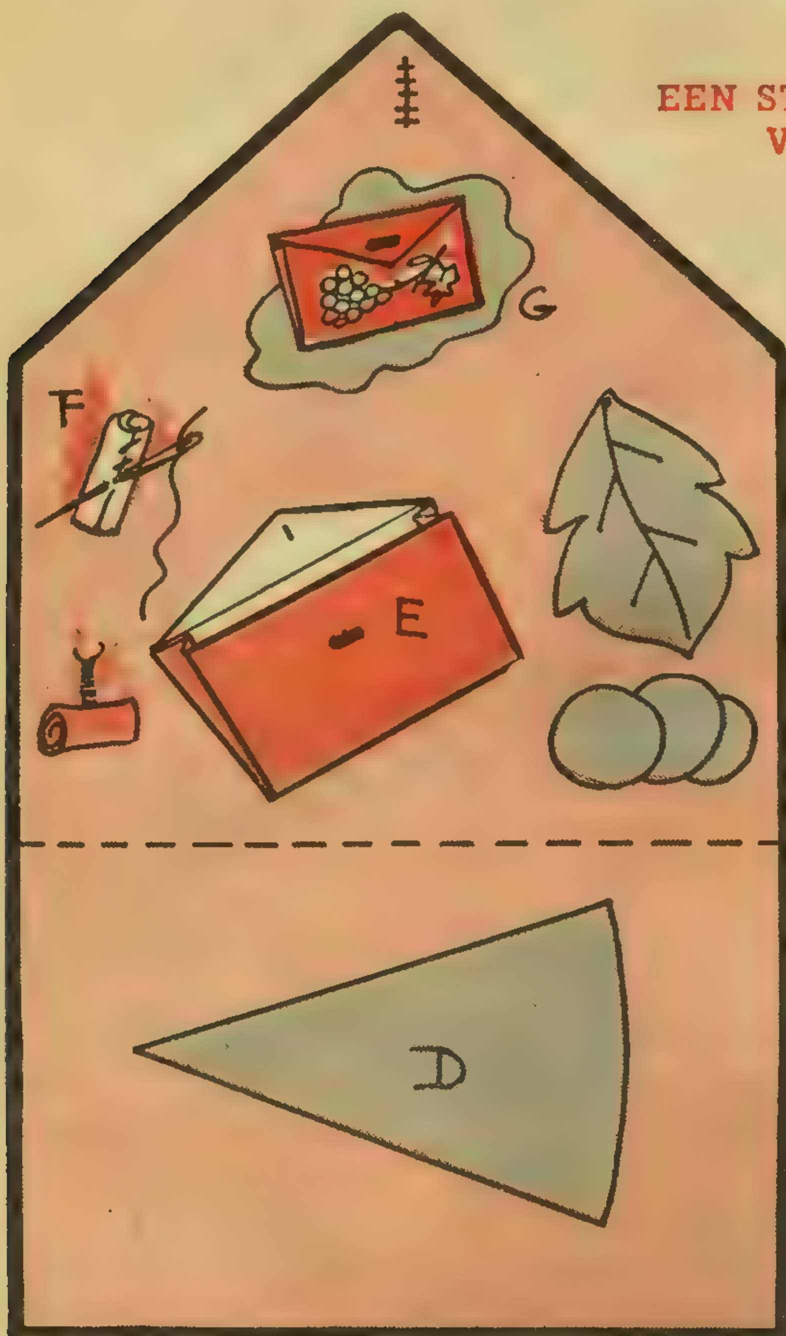

Juffrouw van der Muis sloeg de voorpootjes van verbazing in elkaar toen ze kabouter Humpie zag aankomen.

De kleine knutselaar

EEN STEVIGE PORTEMONNAIE VOOR JE ZAKGELD

Als je op een leeftijd gekomen bent, dat vader en moeder het goed en nodig vinden, dat je éénmaal in de week zakgeld krijgt (wat jij natuurlijk al veel eerder hoognodig gevonden hebt), ga je zelf een aardige portemonnaie maken.

Dit is voor de meisjes bedoeld, jongens gebruiken nu eenmaal nooit een portemonnaie met bloemetjes! Neen, die schaffen zich zo gauw mogelijk een leren portemonnaie aan of zijn zo gelukkig, dat ze een afdankertje van paps in de wacht kunnen slepen....

Meisjes zijn anders, die houden van een „leuke" portemonnaie en hebben er meestal best een beetje moeite voor over om zo'n aardige portemonnaie zelf te maken.

Je knipt een strook vilt van 17 cm lang en 10 cm breed. Je vouwt de strook op de stippellijn dubbel en naait er aan beide kanten het stukje (tekening D) tussen. Zoals je op tekening E duidelijk zien kunt.

In de overslag maak je een knoopsgat. Van een stukje opgerold vilt ga je 'n knoop maken (tekening F), die je op een steeltje op de voorkant van de portemonnaiekant zet.

Het druiventrosje bestaat uit verschillende kleuren rondjes vilt en het blaadje is van groen vilt geknipt.

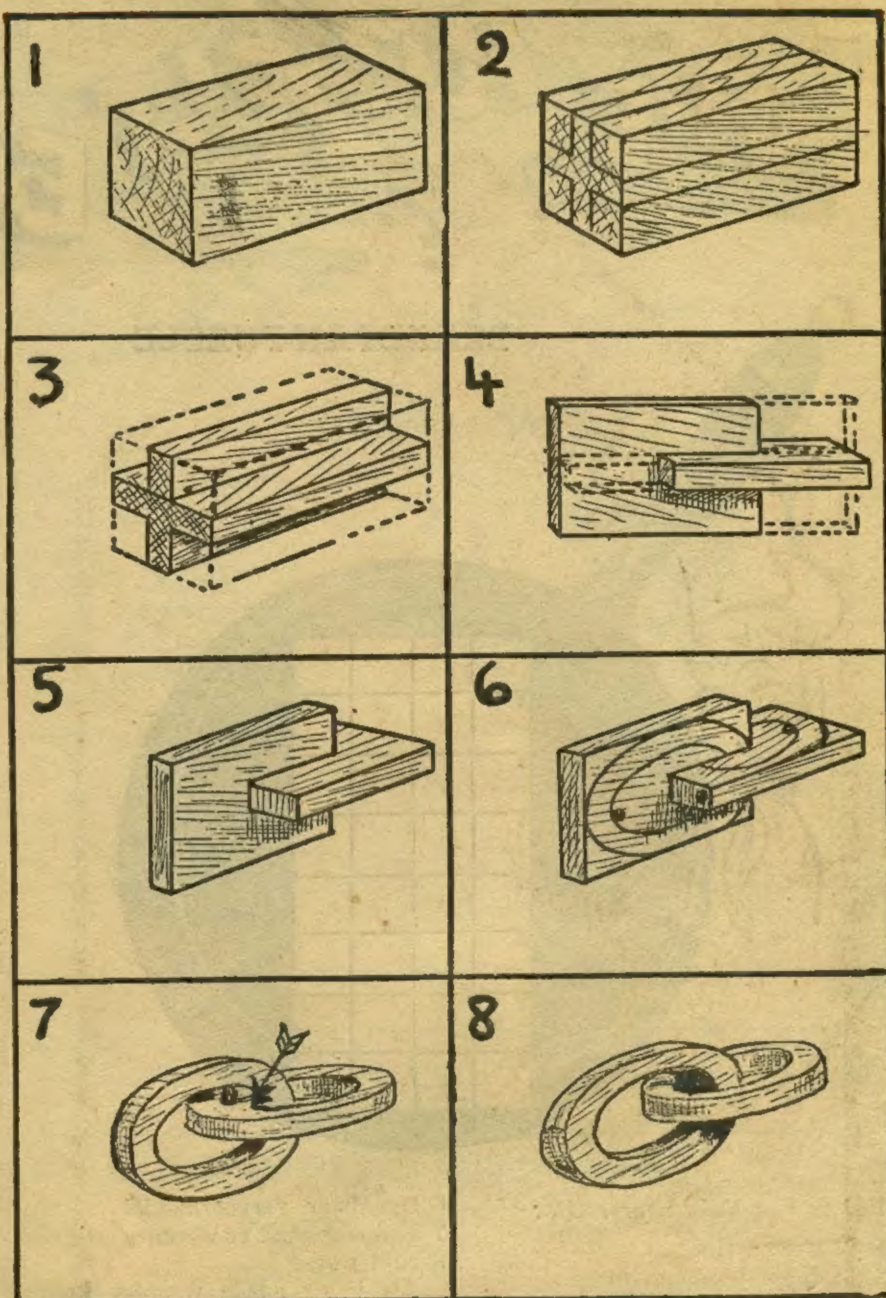
De motiefjes naai je met een keurig steekje op de voorkant vast, zoals je op tekening G kunt zien.

OM NA TE TEKENEN

DE TWEE HOUTEN TOVERRINGEN

Diegenen van jullie die wel eens met vader een museum van oudheden bezocht hebben, hebben bij die gelegenheid misschien ook wel eens hout- of ivoorsnijwerk uit vroeger tijden gezien, waarbij een houten of ivoren ketting voorkwam of enige in elkaar grijpende ringen. En ik wed, dat ze dan heel verwonderd gestaan hebben en maar niet begrijpen konden, hoe die mensen vroeger twee schakels of ringen van hout of ivoor, die elk uit één stuk gemaakt zijn, in elkaar konden laten grijpen.

Nu, ik zal je het kunstje eens verraden, dat die knappe handwerkslieden van vroeger te baat namen, om zulke toverschakels te maken. En als je goed oplet, kun je zelf met behulp van een figuurzaag en een scherp mes zulke ringen van hout maken.

Kijk maar eens naar plaatje 1. Dat stelt een blokje hout voor, dat driemaal zo lang als dik is en dat een vierkante doorsnee heeft. Dit blokje is het begin, waar wij van uitgaan.

In het midden van elke lange zijde tekenen wij een smalle strook af en laten die smalle stroken aan de beide kopse einden in een kruis verlopen, zoals we in figuur 2 kunnen zien.

Nu worden de vier stukken hout, die buiten de afgetekende stroken vallen, weggezaagd of weggestoken met een beitel, waardoor het stuk hout de vorm krijgt als in fig. 3.

De lengte van het stuk wordt in drie gelijke delen verdeeld en daarna links voor een derde het horizontale en rechts voor een derde het verticale gedeelte weggezaagd of -gestoken. Het resultaat van die bewerking tonen fig. 4 en 5.

Zowel op het loodrechte als op het horizontale vlak tekenen we nu een dubbele ellips af; deze twee ellipsen moeten de twee schakels vormen. Dan boren we binnen in de binnenste ellipsen een gaatje, waardoor we het figuurzaagje kunnen steken. Fig. 6 laat dit alles duidelijk zien.

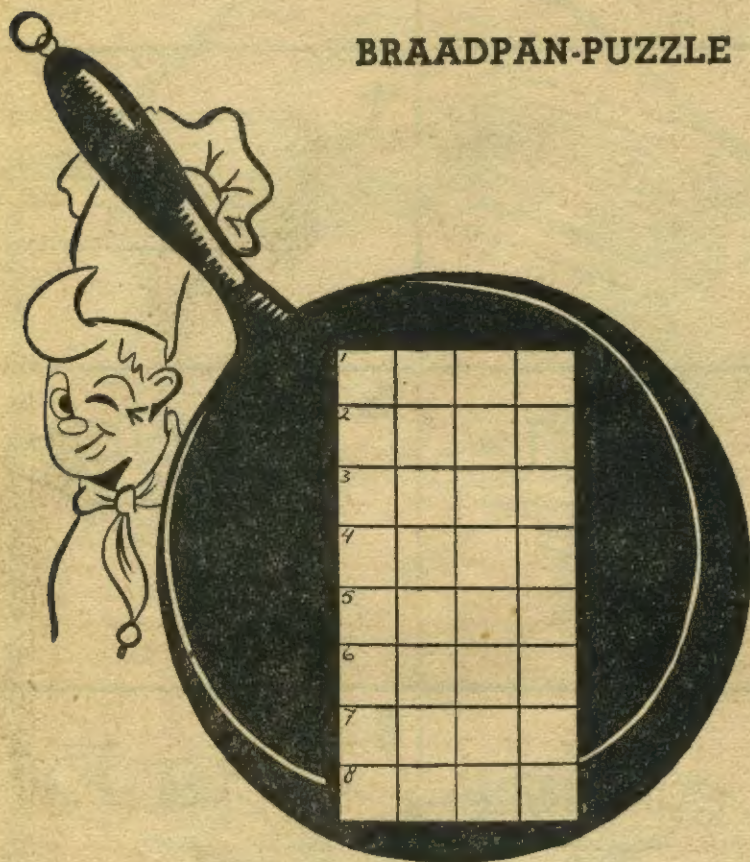
En nu zagen we in beide binnenste ellipsen het hout met de figuurzaag weg, zodat er alleen nog een stukje hout tussen de twee schakels blijft staan, daar waar het pijltje in fig. 7 heen wijst.

Met behulp van een scherp mes — want een zaagje kan dit werkje niet doen — snijden we nu het verbindingsstukje voorzichtig door, waardoor de schakels van elkaar los raken.

Met een rasp of een vijl ruimen we nu aan de binnenzijde de laatste restjes van het verbindingsstukje op, werken de twee schakels overal mooi bij en schuren ze dan netjes glad. Wedden, dat eenieder, aan wie je dan je werkstukje laat zien, paf zal staan en niet begrijpen kan, hoe je die twee geheel gesloten schakels zo in elkaar getoverd hebt?

WIE PUZZELT ER MEE?

BRAADPAN-PUZZLE

Vul in van links naar rechts:

1 Je leest er in
2 Je doopt je pen er in
3 Klein, rond, groen knikkertje
4 Voorwerp om vloeistof in te bewaren
5 Draagt zijn huisje op z'n rug
6 Openbaar vervoermiddel
7 Een dag heeft er vierentwintig
8 Niet warm

Als je de goede woorden hebt ingevuld, lees je van 1 t/m 8 van boven naar beneden iets, waaraan onze tekening je misschien wel doet denken.

ZO OF ZO?

Sommige volkeren hebben het nooit verder gebracht dan vermenigvuldigen en delen door 2. Toch slaagden zij er in om alle mogelijke vermenigvuldigingen te maken, al ging dat misschien een tikje langzamer dan wij dat gewend zijn.

Hoe ze dat deden?

Heel eenvoudig: ze maakten twee kolommen naast elkaar. In de ene kolom zetten ze dat ene getal en in de tweede kolom het andere.

In die eerste kolom vermenigvuldigden zij met 2 en in de tweede deelden zij door 2, totdat ze, in de tweede kolom, alleen nog het cijfer 1 overhielden.

En als er een rest was? Een getal niet deelbaar door 2? Daar trokken zij zich weinig van aan. Ze haalden van dat getal 1 af en dan ging het weer.

Veronderstel eens, dat ze 17 moesten vermenigvuldigen met 12. Dat ging dan zo:

Eerste kolom		tweede kolom
17)	niet meetellen	12
34)		6
68		3
136		1
204		

Inderdaad: $17 \times 12 = 204$

In de tweede kolom zie je die 3 en die 1 staan. Van die 3 hebben zij 1 afgetrokken en hielden dus 2 over. Dan ging het wel om te delen.

En dan? Wel, dan schrapten zij in de eerste kolom *alle* getallen die tegenover een *even* getal van de 2e kolom stonden. En de rest telden ze op. Hier mogen dus 17 en 34 niet meegeteld worden, want ze staan tegenover 12 en 6.

Nog een voorbeeld: 330×18?

We krijgen dus:

330	18
660	9 (niet deelbaar, dus we halen er 1 af: 8)
1320	4
2640	2
5280	1

Nu schrappen we in de eerste kolom alles door wat tegenover een *even getal* van de tweede kolom staat, dus: 330, 1320 en 2640. De rest tellen we op: $660 + 5280 = 5940$.

Zou het kloppen?

Probeer het nu zelf ook maar eens met andere getallen.

Hoeveel is, op die manier, 880×36?

WELK BEROEP HEEFT MIJNHEER?

VIERKANTPUZZLE

Vervang de kruisjes door woorden zodat vertikaal en horizontaal dezelfde woorden ontstaan.

× × × ×
× × × ×
× × × ×
× × × ×

1 Vaste bodem
2 Bloedbuis
3 Romeins keizer
4 Gestold aftreksel van zoethout

BOOMPUZZLE

In elk rijtje kun je de naam van een bekende boom lezen. Mits je de letters van elke rij in de juiste volgorde zet. Er zijn dus in totaal twaalf bomen.

S E
E N D
I N D E L
P Y C R E S
K I E K R U K
B O E K M O E I
M O E P A P B O L
Z E R V E R B L I K
P E S
N IJ P
M O L
P L E P P E

KAMRAADSEL

Vul in, alleen van boven naar beneden:

1 Als je dit hebt, heb je dringend de .... van 1-9 horizontaal nodig!
2 Sieraad
3 Onmisbaar voor een schip, dat wil stilliggen
4 Ontkenning
5 Akelig als je geen water bij de hand hebt
6 Niet koud
7 Lichaamsdeel
8 Nobel
9 Heeft elk huis

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

G	A	S	T		S	T	E	E	K		V	A	A	K
E		M	O	T	O	R		Z	A	D	E	L		A
L	A	A	G		K	O	L	E	N		L	I	E	F
D		R	A	M		T	O	L		E	E	D		T
	L	T		A	L	S		S	O	M		A	S	
H	A		M	A	L		M		P	A	K		C	M
B	A	R	O	N		P	O	R		N	A	C	H	T
S	R		E	D	E		S		M	U	S		E	S
	S	T		A	A	K		W	I	E		L	L	
P		O	N	G		L	E	O		L	U	I		S
L	A	M	A		H	A	L	L	O		I	N	K	T
A		M	A	R	I	A		G	L	O	E	D		E
T	H	Y	M		K	R	A	A	M		N	E	E	R

Koppen
Rompen
Benen

A 4 h
B 6 d
C 7 a
D 8 f
E 2 g
F 3 b
G 1 e
H 5 c

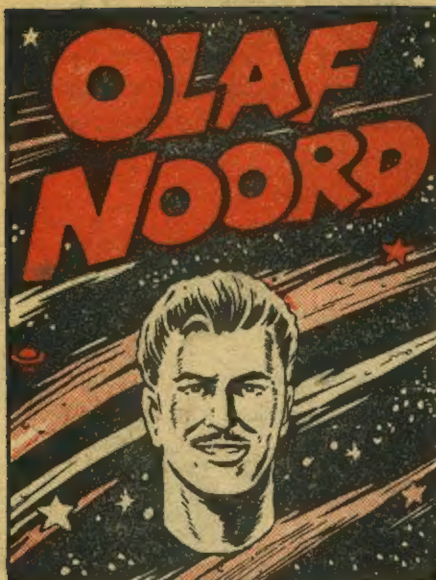
Cijferraadsel

Op. het papier staat te lezen:

DIPLOMA

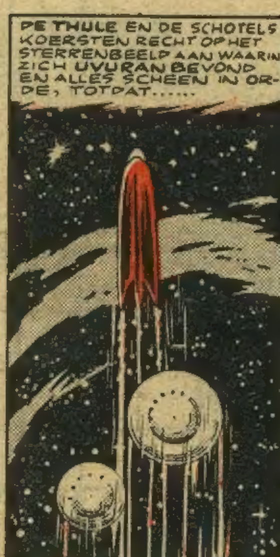
BERT SMIT, HOUDER VAN DIT DIPLOMA, HEEFT BEWEZEN EEN EERSTE KLAS OPSCHEPPER TE ZIJN!

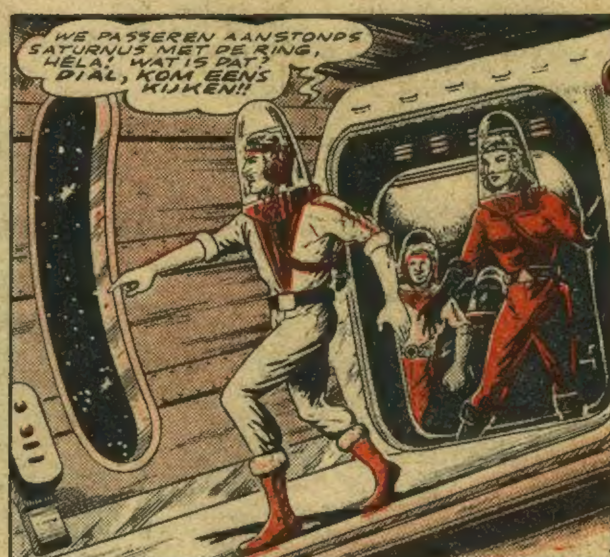

OLAF NOORD

MET ENORME SNELHEID STORMDE HET RUIMTESCHIP THULE NAAR DE HEMEL. DE TWEE VENUSBEWONERS, RIWAN EN ZIJN ZUSTER DIAL WAREN, VER ZELD VAN DE AARDEBEWONERS OLAF EN VIRGAN, OP WEG NAAR DE GEHEIMZINNIGE PLANEET UVURAN. DE STEMMING AAN BOORD WAS PRIMA.
DIAL, ZULLEN WIJ OP HET SCHERM DE NADERENDE METEOORSTENEN IN DE GATEN HOUDEN?
GRAAG, OLAF!
HM. UITSTEKEND! VIRGAN HELPT MIJ EN DAN LOSSEN WE JULLIE STRAKS AF!!
42-18

ER WERD EEN GEREGELD CONTACT ONDERHOUDEN MET DE TWEE VLIEGENDE SCHOTELS VAN ARDON. DE MAAN LAG NU DIEP BENEDEN HEN EN NAM STEEDS MEER DE VORM AAN VAN EEN BOL.

DE THULE EN DE SCHOTELS KOERSTEN RECHT OP HET STERRENBEELD AAN WAARIN ZICH UVURAN BEVOND EN ALLES SCHEEN IN ORDE, TOTDAT......

WE PASSEREN AANSTONDS SATURNUS MET DE RING, HELA! WAT IS DAT? DIAL, KOM EENS KIJKEN!!

GOEIE GENADE!! WAT EEN VREEMD VOORWERP KOMT DAAR AANZETTEN! VLUG, WE MOETEN DE ANDEREN WAARSCHUWEN!

STRAALWAPENS GEREEDHOUDEN!!! ZUURSTOFAFDELINGEN AFSLUITEN!!

ONDERTUSSEN IN HET VREEMDE VOORWERP...
HI, HI! HET VOLK DER DAZMANGS DULDT GEEN VENUSHEERSCHAPPIJ! WE ZULLEN HEN OP SATURNUS TE PLETTER LATEN VALLEN! MAAK HET KANON KLAAR!!!